

червена по склоноветѣ, рѣката е дълбоко подъ шосето подъ стръменъ склонъ. День. Приближаваме се до Радомиръ, въ далечината тъмни високи жбести планини, une surprise magnifique [чудесна изненада] — Рила. Градътъ — голѣмо село съ широки улици, казарми, много войска, хубави кѣщи, голѣми площи, изглежда, че тукъ е имало много турци. Шопитѣ се миятъ на чешмата. „La capitale de la Šopie centrale“ [столицата на централния шоплукъ], споредъ моята „непечатана“ география. Има и алеи въ града. Ханъ. Впрѣгане на други коне, бърже. Първиятъ файтонджия бѣше чудесенъ. Стойчовъ навѣрно е телеграфиралъ предварително, че сме княжески хора. Ханджията е цинцаринъ, идиотъ съ австрийска капа (старина отъ постройката на недостроената желѣзница). Бѣше 4:30 ч. когато пристигнахме. Кози на двора; пощенскиятъ писаръ не се дори и показва. Шопитѣ тукъ сж съвършено въ бѣло облѣчени, съ червени пояси. Въ стаята за гости имаше нѣкакъвъ турчинъ. Ние извадихме нашитѣ консерви, chartreuse, сирене, сардели; опити да отворимъ шунката; кафе взехме отъ тукъ. Проучвахме картата на генералния щабъ — пощальонитѣ гледаха презъ рамената ни любопитно на нея. Бакшишъ 2 фр.

На 5:40 ч. тръгнахме отъ Радомиръ. Шосето е тѣсно, по-добро, може би по-ново, като права линия. Вървимъ по Радомирската долина на югъ. Сънливостъ. Тумули въ равнината. Гледка на Рилския гребенъ тъкмо предъ насъ, огромна до небето сива стена, горе жбеста, на лѣво постепенно се снишава, на дѣсно веднага се спуска при най-високитѣ върхове; колкото по-близо, толкова по-интересна. На лѣво Витоша, цѣла крепостъ, mit forts [съ укрепления]; планинитѣ къмъ изворитѣ на Струма, къмъ Кюстендилъ (Коняво) и преходътъ на шосето. Шопи съ кончета не знаятъ да се отбиватъ. Intermezzo. Ние сме полузаспали. Отведнажъ файтонътъ спрѣ, едно натоварено добиче се бѣше вплело въ нашитѣ четири коня, пощальонътъ скочи, прострѣ шопа на шосето и съ камшика хубаво го нашиба. Неговитѣ другари навлѣзоха въ нивята. Моментна сцена. Кончето му между това подскачаше между нашитѣ. „Да помнишъ какво нѣщо е поща“. И следъ нѣколко секунди префучахме като стрела по-нататъкъ. На 7 часа стигнахме до мѣстото, гдето отъ лѣво иде право шосе (ужъ било слабо) отъ Църква. Предѣлъ на Радомирската долина: тя е доле равенъ entonnoir [хуния] съ алувиални вѣлни, въ южната частъ изолиранъ върхъ отдѣля единъ неинъ кѣсъ отъ останалата; тя е много плодородна и обработена земя. При единъ ханъ минахме презъ плитъкъ потокъ. По-нататъкъ друга долина, Витоша отзадъ, Рила отпредъ. Жени съ червени пояси, нѣкѣде доста хубави. — Passé un petit col, très bas, divise les bassins de Radomir et Dupnizza [после единъ много низъкъ проходъ раздѣля